

nepravé váhy, čímž kupující na svém majetku škodu trpěti měli, byl porušen zákon v ustanoveních § 197 a 199 c) tr. zák.; rozsudek ten se zrušuje a věc se odkazuje na krajský soud trestní v Praze k novému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost na záštitu zákona právem vytýká, že oním rozsudkem byl porušen zákon, pokud soud ve zjištěném jednání obžalované shledal zločinnou kvalifikaci § 199 písm. c) tr. zák. Pod pojem »měr a vah« (Mass und Gewicht) spadá arcit' nejen závaží, nýbrž i váha jako nástroj, jímž se váží (srov. rozh. býv. nejv. s. sbírka č. 246); než rozsudek nezjišťuje, že byla váha (t. j. nástroj, jímž obviněná vážila) zfalšována, a pokládá okolnost, zda tato váha byla správná, čili nic, za nerozhodnou. V tom však spočívá právní mylnost názoru rozsudku, neboť skutková podstata kvalifikovaného zločinu podvodu podle § 199 c) tr. zák. jest splněna jen, užívá-li se ve veřejné živnosti nepravé míry nebo váhy — ať již váhy ve smyslu závaží nebo váhy jako nástroje, jímž se váží —, je-li tedy zfalšována váha ať v tom či v onom smyslu, při čemž nerozhoduje, zda trvale či jen přechodně, třeba i snadno odstranitelným způsobem, kdežto jiné nepoctivé manipulace při vážení mohou býti podvodem, nespádají však pod ustanovení § 199 c) tr. zák. (srov. rozh. býv. víd. nejv. soudu č. 2574 a 3605). Podle zjištění rozsudku spočívala manipulace obžalované v tom, že na stranu určenou pro zboží dala misku, sloužící k tomu, by ryby s kovové desky váhy neklouzaly, a že na misku tu vážící 80 dkg odpočítávala kupitelům o 15 až 25 dkg méně než činila váha misky, čímž kupitelé na váze koupené ryby byli zkracováni. Byl tedy jen způsob počítání ceny prodaných ryb nepoctivý, pokud se týče, an rozsudek zjišťuje lstivé jednání, uvedené v omyl a způsobení škody, podvodný. Váha sama (přístroj k vážení) byl podle výpovědi cejchovního revidenta, jenž na žádost městského úřadu prováděl revisi na trhu, správná, což ovšem rozsudek, vycházející z mylného právního výkladu § 199 c) tr. zák., zjistiti opomenul. Z téhož asi důvodu soud nezjišťoval ani výši škody jednáním obžalované způsobené, ač při správném výkladu zákona zjištění to bylo by nutné pro posouzení, zda jde o zločin podle § 200 tr. zák. (v doslovu zákona čís. 31/1929) či jen o přestupek podle § 461 tr. zák.

Čís. 4353.

Zajal-li lesní v lese jeho dozoru svěřeném dobytek tam se pasoucí a hnal jej do vsi, by tak zjistil majitele, požívá při tomto úkonu ochrany § 68 tr. zák. i mimo obvod onoho lesa.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1932, Zm I 985/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře

ze dne 11. října 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost namítá, že lesní nebyl oprávněn zakročiti proti obžalovanému tak, jak učinil, nýbrž že směl podle lesního zákona jen ho vybídnouti, by dobytek odehnal, a po případě domáhati se náhrady škodý u soudce civilního. Dále a hlavně namítá, že lesní nepožíval v době činu ochrany podle § 68 tr. zák., zakročiv proti obžalovanému mimo obvod lesa svěřeného jeho služebnímu dohledu, při čemž prý nejsou zjištěny předpoklady, za nichž výjimečně lze stíhati lesního škůdce i za hranice vlastního (svěřeného) lesa, totiž, byla-li prý způsobena na lesním majetku značná škoda. Obě námitky jsou bezpodstatné. Podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona ze 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. jest polní i lesní zřízenec oprávněn zatknouti neznámou mu osobu, kterou přistihne při spáchání trestného činu na věcech jeho dozoru svěřených; podle § 3 odst. 2 má totéž oprávnění, přistihne-li neznámou osobu na cizím pozemku nebo v blízkosti věcí jeho dohledu svěřených za takových okolností, které budí důvodné podezření, že na oněch věcech spáchala nebo chtěla spáchat trestný čin; podle § 4 téhož zák. je též zřízenec oprávněn stíhati škůdce, kterého přistihl v obvodu svého dozoru za okolností v § 3 zmíněných a který se dal na útěk, přes hranice svého obvodu a i za těmito hranicemi ho zatknouti; podle § 57 les. zák. z 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák. může lesní personál zatknouti neznámé osoby dopadené při lesním pychu; podle § 58 téhož zák. může takové osoby, když se dají na útěk, stíhati mimo obvod vlastního lesa; § 63 a 64 stanoví, že majitel lesa, poškozený neoprávněným pasením cizího dobytka v lesních kulturách, může zajmouti tolik kusů dobytka, co stačí k zajištění nároku na náhradu škody, a přiměti pastýře dobytka, by zbývající část bezprodleně odstranil z lesa. Toto právo nemá majitel lesa, nýbrž musí se domáhati náhrady civilní žalobou, je-li majitel dobytka neznámý nebo nebyl-li spáchán trestný čin.

V souzeném případě je zjištěno, že přísežný lesní velkostatku v P. přistihl v lese jeho dozoru svěřeném obžalovaného, pasoucího čtyři krávy v mladé lesní kultuře; poněvadž obžalovaného (ani majitele dobytka) neznal, chtěl zjistiti jméno přistiženého, by ho oznámil okresnímu úřadu pro lesní pych; obžalovaný, vida lesního za sebou běžeti, opustil krávy a dal se na útěk směrem do lesa velkostaku v-ckého, vzdáleného od místa činu asi 1.000 m. Lesní zajal krávy a hnal je směrem ke vsi, by takto zjistil jméno majitele; při tom se obžalovaný lesnímu dvakráte zprotivil, vyhrožuje mu ublížením na těle a drže při tom v ruce napřažený bič, v úmyslu, by zmařil služební výkon lesního, spočívající ve zjištění jména majitele dobytka jeho odehnáním. Podle § 3 čís. 1 a) a § 3 čís. 2 zák. čís. 84/1872, jakož i podle § 57 les. zák. byl lesní oprávněn, přistihnuv neznámého mu obžalovaného při lesním pychu, dokonce ho zatknouti, tím spíše zjistiti jeho jméno způsobem,

pro který se rozhodl. Podle § 4 zák. č. 84/1872 a § 58 les. zák. byl oprávněn, an se dal obžalovaný na útěk, stíhati ho a zatknouti i na území cizího lesa. Podmínkou těchto oprávnění není za všech okolností, by byla způsobena značná škoda, nýbrž stačí, že pachatel byl přistižen při lesním pychu a zřízenci lesnímu byl neznámý. (Srov. § 3 odst. 1 a) a odst. 1 c) cit. zák. č. 84/1872). Že lesní s dobyt看 surově zacházel (a tím jeho zákrok pozbyl povahy služebního jednání) rozsudek nezjistil a nelze k tomuto libovolnému tvrzení zmateční stížnosti přihlížeti. Ustanovení § 63 a 64 les. zák., dávající poškozenému právo zajmouti dobytek za předpokladů tam uvedených, nedotýká se práv lesního personálu plynoucích ze zákonných ustanovení výše citovaných, zjistiti škodu a jméno majitele dobytka, přistiženého při lesním pychu, jehož pachatel je neznámý a dal se na útěk. Ze všeho, co uvedeno plyne, že nalézací soud posoudil věc správně, přiznav za zjištěných okolností v souzeném případě zvýšenou ochranu podle § 68 tr. zák. lesnímu, který zakročil proti obžalovanému věcně i formálně právem i mimo obvod lesa jeho dozoru svěřeného.

Čís. 4354.

Obecnému starostovi, přítomnému podľa § 14 zák. č. 299/20 Sb. z. a n. při výkonu služebných povinností četnictva, prislúcha zákonná ochrana podľa § 2 zák. čl. XL:1914 a nie podľa § 9 (§§ 4, 6, 8) cit. zák. čl.

(Rozh. z 18. januára 1932 č. Zm III 364/31.)

Četnická hliadka, pátrajúca po ukradnutej hydine, pribrala k výkonu domovnej prehliadky u obžalovaného obecného starostu. Keď bola v kurínci zhabaná jedna sliepka pochádzajúca z krádeže, obžalovaný chytil obecného starostu jednou rukou pod krkom a hrdúsil ho, druhou rukou mu vyrval sliepku.

Súd prvej stolice odsúdil obžalovaného pre zločin násilia proti členovi úradu podľa § 2 odst. II. zák. čl. XL.1914.

Odvolaací súd, zaoberajúc sa vecou na odvolanie verejného žalobcu a obžalovaného, zrušil rozsudok prvého súdu z dôvodu zmätočnosti podľa § 385 č. 1 b) tr. p. čo do kvalifikácie činu obžalovaného a vyslovil, že čin ten je přečinom násilia proti členovi úradu podľa § 4 odst. II. a § 9 cit. zák. čl., a to preto, lebo obecný starosta v tomto prípade neprevádzal priamo výkonnú moc obecného úradu, lež iba spoluúčinkoval so stopujúcou četnickou hliadkou, byvši pribraný podľa predpisov četnickej inštrukcie ako úradný svedok; bol tedy osobou vyslanou, prípadne vystúpivšou na podporu osôb, spadajúcich pod ustan. § 4 cit. zák. čl. a prislúcha mu preto ochrana iba v tej miere ako četnickej hliadke samej.

Na jvyšší súd, rozhodujúc o zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, ohlásenej z dôvodu zmätočnosti podľa § 385 č. 1 b) tr. p.,